

τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκόμεθα, τὸ περὶ ἡμᾶς ἄπειρον, ἢ τὸ τοῦ οὐρανοῦ ὅστις ἐφαίνοτο θόλος σκοτεινὸς ὑπερῶν τῶν κεφαλῶν μας, αἱ φωτίζουσαι τὰ ἄκρα τῶν ἑρῶν ἀκτῖνες τῆς σελήνης, πάντα ταῦτα συντίθενται εἰς τὸ νὰ ἀνυψώσωσι τὴν ψυχὴν, καὶ ἅμα νὰ τὴν βυθίσωσι εἰς ἡδυστάτην ἔκστασιν. Τῆς προσευχῆς ἀποπερατωθείσης, ἀπεχαιρετήσαμεν τὰς κυρίας καὶ τοὺς συζύγους τῶν, ἡς ποιοῦν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤδη εἶχε προσηκειωθῇ μετ' ἐμοῦ καὶ ἐφαίνοτο περιλυπὸν βλέπον ἀναχωροῦντα· ὑχθήθημεν κατευόδιον εἰς ἀπαντας καὶ θλίψαντες τὴν δεξιὰν τοῦ γέροντος κατέβημεν εἰς τὴν λεμβὸν καὶ ἐπετρέψαμεν εἰς τὴν ἐρολκίδα.

Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, ἡ ἀνάμνησις τοῦ γέροντος καὶ τοῦ παιδίου καὶ πρὸ πάντων ἡ τῶν κυριῶν δὲν ἐξελεῖσθαι τοῦ νοός μου ἅμα ἐγκατέλειπον τὸν Ἑρμῆν. Φθάσας εἰς τὸ πλοῖόν μας κατεκλίθη ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ἀναπαυθῆναι ὀλίγον, ἀλλὰ μοι ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κλείσω τὸ ὄμμα, οἱ διαλογισμοί μου περιστρέφοντο ἐκτόστος μου εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον καταλείψει. Ἡ ἰκὴν τῶν δύο γυναικῶν περιέπτατο ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου καὶ ἐγένετο ἐν ἡμοῖς μυρίας ἐπιθυμίας, μυρίας εὐχῆς χιμαίρας τὰς ὁποίας ἀδυνατῶ νὰ περιγραφῶ. Μοι φαίνεται ὅμως ὅτι εἶχον σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ συνοικεῖσθαι, τὸ ὁποῖον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἐξάμνητος διαμονή μου μοι παρίστατο ὡς τὴν μόνην τοῦ ἀνθρώπου δυνατὴν εὐδαιμονίαν. — Ἐντοσοῦτω ἀπηύρητα διαλογιζόμενος τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον· τοῦ δὲ ὧτός μου κληρονομήν ἀπὸ τοῦ χρότου τῆς βραγδαίας βροχῆς ἥτις ἐπέπτεν ὡς ἐν κατακλυσμῷ, ἀπεφάσισα νὰ ἐγερωθῇ τῆς κλίνης καὶ ν' ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος διὰ ν' ἀναπνεύσω τὸν καθαρὸν ἀέρα.

— Ποῦ εἶναι τὸ πλοῖον, Πιμβόλδε.

— «Ἐκεῖ, κύριε Βενειαμί, ἀπήντησεν ὁ Πιμβόλδης δείξας μοι διὰ τοῦ δακτύλου μέλανά τινα ὄγκον, ἀνιέχοντα περίπου πῆχεις ἀπέχοντα ἡμῶν.

Καί τοι ἡ βροχὴ εἶχε καταβάλλει τὸν ὀλίγον ἀνεμὸν ὅστις ἔπνεε κατὰ τὴν εἰς τὴν ἐρολκίδα ἀφίξιν μας, ἡ θάλασσα ὅμως ὠχλοῦτο ἐπαισθητῶς. Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα, πῶς ἀμυδρὸν ἀναγγέλλον τὴν προέγγισιν τῆς αὐγῆς διεχύθη ἐπὶ τῶν ὕδατων· ἀλλ' ἀνατολὴ ἦτον εἰσέτι σκοτεινὴ· τὰ νέφη ἐσωρεύοντο εἰς στίβας, καὶ ἡ βροχὴ βραγδαία πίπτουσα τρομερὸν ἐξέφερε θόρυβον. Τὸ δίκροτον ἀπέχον ἐν περίπου ὀλίγον ἡμῶν, ἔπλεε διὰ τὸν ὠρακός, τοῦ μεγάλου ἱελαίου καὶ τῆς φάκης, ἐνθ' ἑνὶς τῶν ναυτῶν τοῦ ἑδου θηλείας ἐπὶ τοῦ δόλωνος. Ἡ θάλασσα τοσοῦτον ἡγχιούτο, ὥστε τὰ ὕψηλα καὶ μέρος τῶν ἰσθμῶν τῆς Ὠρεαίδος ἐξηφανίζοντο ὑπὸ τὸ μέγα χάσμα τὸ ὑπὸ τῶν κυμάτων σχηματιζόμενον· τὰ κύματα τὸ ἐλασάλλον καὶ τὸ συνθλίβον, μέγιστοι κύβοι σάλων ἐδύον τὸν δόλωνα τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις παλάουσα καὶ ἀναπηδῶσα ἐκάλυπτε τὸ ἐμπρόσθιον τοῦ δόλωνος ὅγκον ὕδατος, εἴτα κυλινδούμενον ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν, ἀνυψοῦτο καὶ ἐκτελλομένη ἀμοιβὰδὸν μετὰ τρομεροῦ δόπου. Οἱ δὲ ναῦται αὐτοῦ ναῦται ἐνήσυχοντο εἰς τὸ νὰ περιστεύωσι τὸ μέγα ἱστίον, ὅτε αἶφνης σφοδρὰ τις πνοὴ, ὡς ἀνταρτή προχωρήσασα ἀπὸ σωρὸν τινα νεφῶν, ἐπέ-

σκυψε μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, ὥστε ὁ δόλων τοῦ συντριβῆς κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκαίρουχοῦμεν πλησίον τοῦ, διὰ νὰ τῷ δώσωμεν βοήθειαν, ὅτε ἀπροσδοκῆτως εἶδομεν πρὸς τὸ βορειο-ανατολικὸν μέρος, στήλην ὀμίχλῳδῃ ἥτις, προχωροῦσα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, κατέπιπτεν καθέτως ἐπὶ τοῦ ὕδατος· τὴν διεύθυνσιν δὲ ταύτην στιγμὰς τινὰς μόνον διετήρησε. Ἡ κατωτέρα αὐτῆς ἄκρα, ἥτις ἐφαίνοτο κινουμένη ὡς ὑπ' ἀγνώστου τινὸς δυσάμεως, ἐσημάτισε πάραυτα κλίσιν τινα, οὕτῃ δὲ ὑψωθεῖσα θαυμάζον ἐξετάθη πρὸς τὴν κορυφὴν. Τότε ἡ στήλη ὀλόκληρος κλονισθεῖσα ἐπέπεσε καθ' ἡμῶν βραγδαίως, ἐπιπεσούσα δὲ λοξῶς, μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐγκλινώμεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοσοῦτον αἰφνιδίως, ὥστε τρεῖς ἐκ τῶν ναυτῶν μας, χάσαντες τὴν ἰσορροπίαν ὠλισθήσαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πηδαιούχε, λάβε τὸν οἶκα! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης μετ' ἐροντῶν φωνῇ.

Μόλις ἐπρόφθασα νὰ καταλάβω ἐν σχοινίον καὶ νὰ στηριχθῶ ἰσχυρῶς, ὅπως μὴ πάθω ὅ,τι καὶ οἱ ταλαίπωροι ἐκείνοι τρεῖς ναῦται. Τότε ἐθιώρησα πέριξ μου ὁ μέγας μας ἱστός ἦτο κεκλιμένος· τὸ δ' ἐπικρίον ἐβυθίζετο εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ θέσις αὕτη ἦτο τοσοῦτον ἐπικίνδυνος, ὥστε τὸ παραμικρὸν κύμα ἡδύνατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ μᾶς καταποντίσῃ. Κατὰ δυστυχίαν μας, ἡ βροχὴ, ἡ χάλαζα καὶ ὁ ἄνεμος ἐξεσφενδονίζοντο καθ' ἡμῶν μετὰ λύστες ἀνελημέμονος. Ἀλλ' αἶφνης ἡ Μυτιὰ, ὑπεβή: εἰς τὸ πηδάλιον, σφοδρὸν ὑποστάσα τιναγμὸν ἀνυψώθη πάραυτα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἤρχιζε νὰ πλέῃ πηδῶσα ἐπὶ τῆς μυχωμένης καὶ ἀφρίζουσας ἐκείνης θαλάσσης, ὡτάν ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος κινδύνου ἔδωσαν εἰς αὐτὴν νέαν βώμην καὶ τὴν ἐνίσχυσαν κατὰ τῶν μελλόντων κινδύνων.

Ἐστρέψαμον εὐθύς τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Ἑρμῆν. Ἐπλεεν ἤδη βοηθεῖα μόνον τῆς μεγάλης φάκης· ἐκ δὲ τῆς ἀτολίας, καὶ τῆς ταραχῆς ἥτις ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐφαίνοτο κάλλιστα ὅτι εἶχε δοκιμάσει σημαντικὰς ζημίας· ὁ μικρὸς αὐτοῦ δόλων καὶ τὸ θωράκιον ἐκυμαίνοντο πάντῃ ἀχρηστα. — Ἡ Δορκὰς ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνοτο ταλαντευομένη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ ἐξάρτυσις αὐτῆς οὐδόλως εἰδέναι ἐχνοῦς τοῦ σφοδροῦ κλύδωνος δι' εἶχε δοκιμάσει.

Μᾶς ἀπεύθυνε σημεῖον διὰ νὰ στείλωμεν ἀνθρώπους εἰς τὸν Ἑρμῆν· ἀλλὰ τὰ κύματα, ἅτινα ὑψοῦντο εἰσέτι εἰς ὕψος οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, μᾶς ἐκώλυον τοῦ νὰ ὑπακούσωμεν εἰς ταύτην τὴν διαταγὴν. Μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν, ἀναγνωρίσασα τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον μᾶς ἀπεύθυνεν ἕτερον σημεῖον νὰ μὴ ἐκτελῶμεν.

Ἐντοσοῦτω ἡ θεὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέστη ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀπειλητικὴ ὁ δὲ κλύδων ἐξηκολούθει προβαίνων γιγαντιαίως βήμασιν· αἱ ἀλκυόνες ὑπανέτο περὶ ἡμᾶς εἰς τὸν βυθὸν καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων. — Τότε ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ ἀπορίου ἀπέχου-μεν ἐν τέταρτον μιλίον ἐπυροδόλητος, ζητῶν διὰ τοῦτο βοήθειαν. Δυστυχῶς ὁ ὄγκος τῶν κυμάτων δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ρίψωμεν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ὅμως ἐπλησιάζαμεν πρὸς αὐτό· ἤδη ὁ ἄνεμος ἔπνεε με-